

han nu var bleven træt, overlod han til Inspektøren at ledsage dem over til deres nye Hjem.

Den tidligere Godsforvalterbolig var en lang, lav Længe, hvis ene Ende husede de sidste Rester af det forulykkede Alderdoms-asyl. Til Stedet hørte en stor Frugthave, der i Øjeblikket var et eneste Blomstertelt. En Stente førte direkte ind i Skoven — eller „Skovene“, som man endnu sagde paa Egnen, fordi der oprindeligt havde været tre, som i Tidens Løb var sammenvoksede. Den vestligste og højeste af disse Skovbølger, der adskiltes af Kløfter med springende Bække, kaldtes Storskoven, og heroppe i Brynet laa det lille, rødkalkede Skovfogedsted, som Torben havde udset sig til midlertidig Bolig.

I de følgende Dage var Meta og hendes Mand optaget af at indrette deres Hjem og saae ikke noget til Dihmer. Doktoren maatte ogsaa en Dag ind til Randers for at gøre Indkøb af Forbindstoffer og lignende Ting, og her blev han i Apotekerens Kontor forestillet for en ældre Herre, som kom tilstede under Besøget, hvad aabenbart ikke skete helt tilfældigt. Det var Doktor Mikkelsen.

Da de to Kolleger bagefter fulgtes et Stykke henad Gaden, udtalte Hr. Mikkelsen sig med Overlegenhed om sin tidligere Patient paa Favsingholm.

„Det er forhaabenlig ikke undgaaet Deres Opmærksomhed, at Godsejer Dihmer er utilregnelig,“ sagde han og fortalte om Aarsagen til hans pludselige Tilbagefald, saadan som han selv for ganske nylig havde erfaret den gennem en Telefonsamtale med Asmus Hagen. „Manden vil være et Vrag. Hans hele sørgelige Tilstand er selvforskyldt. Han hører i Virkeligheden hjemme paa en Sindssygeanstalt.“

Trods den aabenbare Ondskabsfuldhed gjorde de faglige Oplysninger, han meddelte, et ret overbevisende Indtryk paa Povl Gaardbo, der under sit Besøg her i Marts en enkelt Gang selv havde haft en lidt usikker Fornemmelse overfor Dihmer. Det var en Dag, da denne havde forelagt ham nogle meget besynderlige Optegnelser, hvormed han vilde godtgøre Tilstedeværelsen af en